

Potlej pa mamica Milico lepo umijejo, počesejo in oblečejo. Pri vsem tem pa kar nič ne vpije in ne joka, nego še dobro ji de mrzla voda. Ta jo vsaj popolnoma zdrami, da se čuti vso čvrsto, živo, veselo.

»Sedaj pa greva, Milica, voščit očki dobro jutro«, reko mati.

In Milica pravi: »Pa pojdiva, pa pojdiva!« In bliskoma spleza na stol, pa prosi: »Mamica, nesite me štupa-ramo!«

In mamica zadenejo Milico štupa-ramo in gredo s tem sladkim bremenom v sobo, kjer sede očka pri zajutruku. In obe — mamica in Milica — se presrčno zasmejeta, ko zagledata predobrega očko in obe vzklikneta obenem: »Dobro jutro, očka!«

»Dobro jutro, srcece!« odgovore očka, vstanejo, gredo k Milici in jo vroče poljubijo na roznata ličeca.

Sedaj se pa začne za Milico veselo življenje!

Ko popije skodeljico sladkega mleka, tleskne z rokami in se zasuče po prostorni sobi. Pa tako gre ves dan. Polne roke ima dela. Zdaj se peča s svojimi punčkami, zdaj lista lepe knjige s podobami, zdaj se suče po kuhinji, da ujame kje kaj boljšega za zobke, zdaj je pred hišo na vrtu med rožicami . . . No, da! Povsod je je dosti, a nikjer ni nerodna ali razposajena. Zdaj poprosi mamico za perišče žita, pa zleti z njim na dvorišče in začne klicati kokoši: »Na, pi-pi-pi-pi! Na, pi-pi-pi-pi!«

Glejte, taka se mi zdi naša Milica kot topli, mladi solnček, ki razsiplje povsod svoje zlate žarke, ki vse ogreva, vse razveseljuje.

In kakor je solnček zvečer truden in gre spat za visoke gore, tako je trudna tudi naša Milica in zvečer si želi pokoja.

»Angel varuh moj,
ki si bil z menoj
danes ti zvestó,

pa vso dolgo noč
bodi mi v pomoč,
da dospem v nebo!«

In Milica nagne glavico in sladko zaspančka. Lahko noč, ti naša ljuba Milica!



Grrriču . . .

Spisal *Fran Črnagoj*.



Grrri . . . grrriču . . . na onem-le griču, na prijaznem vrtiču si napraviva gnezdece — tam-le na griču . . . na . . . grrriču!«

Tako je pel visoko vrhu bukve rdečkastorjavi ščinkovec ter se je priklanjal svoji družici.

»Ščink . . . ščink . . . tam-le na griču na sadnem vrtiču je tudi meni všeč! — Tamkaj vem za staro, visoko, rogovilasto, z mahom porasteno hruško, na kateri se da gnezdece prav dobro skriti!« mu odpoje mlada ščinklja.

»Čemu naj pa skrivava gnezdece, prismodka! Saj na onem vrtiču ga ne bo nihče zasledoval, ker ni tamkaj nobenega porednega paglavca, ki bi stikal za gnezdi. Pred gospodarjem pa se nama tudi ni bati, saj je naš prijatelj. Ali še veš, kako je nam ptičem vso zimo natresal zrnja, da nismo gladu in mraza poginili? — Tamkaj nama ni treba gnezdeca skrivati! Tako je . . . grriču!« se postavi ščinkovec.

»Glej ga, glej! Moža se ti šteje — pa ima tako malo možgan v glavi! Ali si pozabil tiste hudobne mačke, ki nas je vso zimo zalezovala in nam stregla po življenju? In kaj pa vrana, krokar, jastreb in sova? Ali ne preže vsi ti po naših mladičih? — Gnezdece skrijeva, pa še prav dobro ga skrijeval! Iz samega sivega mahu ga napraviva, pa ga skrijeva med sivi mah v hruškini rogovili, da ga ne zapazi najbistrejše oko. Tako bo — ščink, ščink!« se odreže skrbna ščinklja.

»Gri . . . griču . . . to je pa res! Previdnost res nikdar ne škodi«, se vda ščinkovec.

»Ščink, ščink . . . koliko mladičev pa izvaliva?« vpraša radovedna samica.

»I, koliko? Štiri ali pet, kakor boš ti hotela, saj boš ti jajčeca legla! Jaz bi svetoval samo štiri, da nama mladiči preveč ne prizadenejo! Jaz vem, kaj so poredni, nikdar siti mladiči — grri . . . grriču!« odgovori samec.

»E, veš, pa vendar jih izvaliva kar pet! Za hrano nama ne bo skrbeti: drevje na vrtu, plot in gozd nam bodo nudili gosenic in gosencic kar na izbiro. Tako otrebiva sadno drevje nadležnega mrčesa ter poplačava gospodarju skrb, ki jo je imel za naju v zimskem času. Vrhutega pa odrediva enega otročiča več, ki se bo veselil zlatega solnca, ki bo pel in ki bo oživljal prirodo!« de zopet samica.

»Pa naj obvelja tvoja! — Pa jih odrediva kar pet. Gnezdece obloživa z najmehkejšim mahom in perjem, da bo mladičkom toplo in mehko. Ti naležeš jajčeca, katera izvaliva v nekaj dneh; ko bodo v nekaj tednih mladiči godni, jih pa naučiva skakljati in letati. To bo veselje . . . grri . . . grriču!«

»Ščink . . . ščink . . . poletiva takoj na grič na krasni vrtič, da si ogledava hruško ter izbereva pripravno zavetje za najino vališče!« zapoje veselo samica.

Poletela sta res tja na vrtič, si ogledala hruško in si izbrala pripraven kotiček za gnezdece. Z vršička visoke hruške pa se je razlegala sladka pesemca v bližnji gozd in log: »Ščink . . . ščink . . . griču . . . kotiček je že tul! Zdaj pa še gnezdece in . . . jajčeca — ščink . . . ščink . . . grriču!«

